

DECIZIE Nr. 37/2017 din 29 mai 2017

**EMITENT: ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR
CHESTIUNI DE DREPT**

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 600 din 26 iulie 2017

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 37

din 29 mai 2017

Dosar nr. 88/1/2017

Iulia Cristina Tarcea	- președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Lavinia Curelea	- președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	- președintele Secției a II-a civile
Eugenia Marin	- pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Florentin Sorin Drăguț	- judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țândărescu	- judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	- judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	- judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu	- judecător la Secția I civilă
Ruxandra Monica Duță	- judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	- judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	- judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	- judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	- judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Florica Voicu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Laura-Mihaela Ivanovici	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 88/1/2017, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27[^]5 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei

Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (Regulamentul).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: "interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 privind unele măsuri referitoare la veniturile de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, în sensul de a se stabili dacă intră sub incidența acestor prevederi și personalul care, deși nesalarizat conform Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, a primit drepturi de natură salarială considerate necuvenite tocmai prin încălcarea dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011".

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; apelantul-pârât a depus, în termen legal, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 9 decembrie 2016, în Dosarul nr. 38.833/3/2015, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: "interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 privind unele măsuri referitoare la veniturile de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (Legea nr. 124/2014), în sensul de a se stabili dacă intră sub incidența acestor prevederi și personalul care, deși nesalarizat conform Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar (Legea nr. 283/2011), a primit drepturi de natură salarială considerate necuvenite tocmai prin încălcarea dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010)".

II. Expunerea succintă a procesului

2. Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale cu nr. 38.833/3/2015, astfel cum a fost completată, reclamanta Autoritatea de Supraveghere Financiară a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul, obligarea acestuia la plata sumei de 19.934 lei cu titlu de primă de merit, primă de vacanță și cheltuieli de deplasare nedatorate.

3. Prin Sentința civilă nr. 3.823 din 11 aprilie 2016, Tribunalul București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a admis acțiunea, obligând pârâtul la plata sumei de 19.902 lei reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit cu titlu de primă de merit și primă de vacanță, precum și a dobânzii legale aferente, calculate de la data pronunțării hotărârii până la data achitării integrale a debitului.

4. În considerente s-au reținut, în esență, următoarele:

Pârâtul este salariatul reclamantei, angajat cu contract individual de muncă, iar reclamanta este continuatoarea personalității Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private. Ca urmare a misiunii de audit desfășurate în perioada 25 februarie 2013 - 19 aprilie 2013 asupra contului de execuție al Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, Curtea de Conturi a României a emis Decizia nr. 11 din 17 mai 2013, prin care a dispus o serie de măsuri, una dintre acestea având ca obiect recuperarea de la salariați a sumelor acordate necuvenit prin emiterea de acte administrative cu încălcarea condițiilor legale privind validarea lor, respectiv recuperarea tuturor sumelor plătite sub formă de primă de vacanță, premii, cu ocazia căsătoriei, precum și a tichetelor cadou, acordate fără temei legal în anul 2012. Această decizie a fost contestată însă prin Sentința civilă nr. 3.642 din 20 noiembrie 2013 a Curții de Apel București, pronunțată în Dosarul nr. 5.666/2/2013, s-a stabilit că măsurile adoptate sunt temeinice și legale, recursul autorității fiind, de asemenea, respins ca nefondat prin Decizia nr. 3.647 din 17 noiembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

5. Împotriva Sentinței civile nr. 3.823 din 11 aprilie 2016, pronunțată de Tribunalul București - Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, au declarat apel, în termen legal și motivat, ambele părți, căile de atac fiind înregistrate pe rolul Curții de Apel București.

6. În problema care interesează prezenta sesizare, prin apelul pârâtului s-a apreciat că, în mod greșit, prima instanță a statuat că salarizarea în baza contractului colectiv de muncă ar determina excluderea beneficiarilor de la exonerarea de la plata debitelor, reglementată de Legea nr. 124/2014.

Dezlegarea dată acestei chestiuni prin hotărârea apelată este profund eronată și lipsită de coerență, din moment ce, independent de încheierea unui contract colectiv de muncă, Legea nr. 124/2014 amnistiază de la plata debitelor toate categoriile de personal ce cad sub incidența vreunei legi, la care actul normativ se referă. Or, nici Legea nr. 124/2014 și nici un alt act normativ nu prevăd incompatibilitatea dintre existența unui contract colectiv de muncă la nivel de unitate și actele normative privind salarizarea din sectorul public ori bugetar.

În contextul în care obligația de plată s-a impus în temeiul unei legi pentru care ulterior sumele au fost amnistiate, rezultă în mod clar că solicitarea intimei trebuie respinsă ca neîntemeiată. Chiar dacă Decizia Curții de Conturi a României nr. 11 din 17 mai 2013 a fost declarată ca legală de către Înalta Curte de Casație și Justiție în mod definitiv, legalitatea acestei decizii nu poate bloca efectele pe care Legea nr. 124/2014 le produce.

7. La termenul de judecată din 11 noiembrie 2016, din oficiu, Curtea de Apel București a pus în discuție sesizarea instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu acestei chestiuni de drept.

8. Sesizarea a fost considerată admisibilă prin Încheierea pronunțată la 9 decembrie 2016, ocazie cu care s-a dispus și suspendarea judecării, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

9. Prin Încheierea pronunțată la data de 9 decembrie 2016, Curtea de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele considerente:

- cauza se află pe rolul unui complet al Curții de Apel București, care judecă în ultimă instanță;

- de dezlegarea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a procesului, problema aplicabilității în speță a amnistiei reglementate de Legea nr. 124/2014 fiind unul dintre aspectele centrale ale speței, antamând atât obiectul, cât și cauza juridică a cererilor;

- problema de drept este nou-ivită pe rolul instanțelor, nefăcând obiectul dezlegării printr-o altă hotărâre a Înaltei Curți de Casație și Justiție ori printr-un recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Se învederează în acest context necesitatea sesizării instanței supreme din perspectiva opiniilor divergente exprimate în materie, prin soluții de practică judiciară ori prin pozițiile adoptate cu ocazia întâlnirilor de unificare a practicii (în acest sens, minuta întâlnirii din data de 5 octombrie 2016, în cadrul Secției a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel București), fără să se poată constata cristalizarea unei jurisprudențe clare.

IV. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept au fost exprimate atât prin cererile de chemare în judecată și de exercitare a căii de atac, apărările formulate în proces, cât și la termenul de judecată din 25 noiembrie 2016, la care s-a dezbătut problema admisibilității sesizării.

10. Declarându-se de acord cu admisibilitatea formulării sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, apelantul-pârât a învederat practica neunitară de la nivelul Secției a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel București, arătând că în spețe identice completurile de judecată au reținut argumente diferite cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor Legii nr. 124/2014, ajungând să pronunțe soluții opuse. Pe fond, a reiterat poziția sa privind exonerarea angajatului de la restituirea drepturilor salariale ori de câte ori sunt incidente actele normative prevăzute de art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014, chiar dacă prevederile legale restrâng drepturile salariale ale angajaților.

11. Cât o privește pe reclamanta-intimată, aceasta a exprimat constant, în primul rând prin temeiurile acțiunii formulate, opinia inaplicabilității Legii nr. 124/2014 angajaților fostei Comisii de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, ale căror drepturi salariale erau stabilite prin regulamentul de salarizare și contractul colectiv de muncă, instituția nefiind una bugetară, ci finanțată din venituri proprii, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005).

12. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în termen legal, apelantul-reclamant a depus, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, prin care a susținut că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, inclusiv în ceea ce privește condiția noutății, deoarece deciziile nr. 33 din 24 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 8 februarie 2017 (Decizia nr. 33/2016), și nr. 13 din 6 martie 2017, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii (Decizia nr. 13/2017), pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, invocate în raport, nu tranșează chestiunea de drept supusă dezlegării în cauza de față.

Asupra fondului sesizării apreciază că angajații ale căror drepturi salariale au fost reduse, restrânse sau afectate în sens negativ de unul din actele normative enumerate în art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 sunt exonerati de obligația restituirii sumelor de bani încasate pretins necuvenit.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

13. Completul de judecată învestit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 38.833/3/2015 al Curții de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a

apreciat că nu sunt aplicabile prevederile art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 personalului ale cărui drepturi salariale nu au fost stabilite în baza actelor normative prevăzute în ipoteza acestui text, chiar dacă sumele imputate au fost constatate nedatorate tocmai prin încălcarea prevederilor uneia dintre legile enumerate de norma supusă interpretării.

S-a avut în vedere, în acest sens, că personalul în cauză era salarizat, atât la data încasării sumelor pretins necuvenite, cât și la momentul adoptării Legii nr. 124/2014, în temeiul unei hotărâri interne emise de Consiliul Comisiei, potrivit art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005. Tot ca premisă de fapt, reieșită din actul de control al Curții de Conturi a României și din hotărârea judecătorească irevocabilă ce l-a avut drept obiect, s-a subliniat caracterul nedatorat al plăților, ca urmare a încălcării prevederilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, potrivit căroră: "în anul 2013, autoritățile și instituțiile publice, indiferent de modul de finanțare, nu vor acorda premii și prime de vacanță".

În justificarea punctului de vedere, completul a apreciat că dispozițiile art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 nu se aplică automat personalului instituției reclamante, ca urmare a incidenței prevederilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010.

Dispozițiile celor două texte au o sferă a destinatarilor diferită. Astfel, în timp ce art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 dispune pentru toate autoritățile publice, indiferent de modul de finanțare, în sensul că le este interzis să acorde premii și prime de vacanță, art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 se referă, în calitate de beneficiar, la personalul ale cărui drepturi de natură salarială au fost stabilite, între altele, în baza Legii nr. 283/2011.

Nu există niciun motiv identificabil în textele de lege evocate pentru care să se adopte concluzia că, dacă autoritatea administrativă reclamantă intră în ipoteza unei dispoziții speciale a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010, care îi formulează o interdicție, atunci personalului său îi profită prevederile Legii nr. 124/2014.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

14. Jurisprudența Curții de Apel București - instanța de trimitere a depus șapte decizii ale Curții și o încheiere a Tribunalului București, relevante pentru problema de drept în discuție. Tribunalul București și-a exprimat opinia în sensul că și personalul nesalarizat conform Legii nr. 83/2011 beneficiază de dispozițiile Legii nr. 124/2014.

Cu toate acestea, din verificările proprii efectuate a rezultat că pe rolul Curții de Apel București există 60 de dosare având ca obiect problema dedusă judecării în cauza de față, în care s-au pronunțat soluții contrare.

15. Jurisprudența celorlalte instanțe din țară. Nu a fost identificată jurisprudență în această materie, cu excepția Tribunalului Botoșani, unde, într-o speță izolată, s-a statuat că obligația de restituire pentru sume ce constituie drepturi salariale nu mai există, ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 124/2014.

Curtea de Apel Iași a transmis opinia judecătorilor, în sensul că personalul Autorității de Supraveghere Financiară nu intră sub incidența Legii nr. 124/2014.

Curtea de Apel Constanța a apreciat că dacă funcționarii publici au primit drepturi speciale în baza unor contracte și acorduri colective de muncă, acestea nu constituie venituri de natură salarială și nu intră sub incidența dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 124/2014.

Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materia ce face obiectul sesizării și nici nu au comunicat opinii teoretice ale judecătorilor.

16. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Prin Decizia nr. 33/2016 s-a stabilit că: "În interpretarea dispozițiilor art. 1 lit. a), art. 2 alin. (1) și art. 3 din Legea nr. 124/2014 privind unele măsuri referitoare la veniturile de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, este exonerat de la obligația

restituirii pentru sumele reprezentând venituri de natură salarială încasate necuvenit până la data intrării în vigoare a legii, respectiv 27 septembrie 2014, personalul salarizat sub imperiul actelor normative enumerate în art. 1 din lege".

Prin Decizia nr. 13/2017 s-a statuat: "Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța - Secția I civilă, în Dosarul nr. 7.430/118/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (5), art. 33 alin. (3) teza ultimă și art. 64 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, măsura impusă prin decizia Curții de Conturi privind recuperarea prejudiciului produs prin alocarea nelegală de fonduri publice, printr-un act al administrației publice locale cu caracter individual, constatat nelegal în temeiul dispozițiilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, deschide calea recuperării sumelor de la terții beneficiari, conform dispozițiilor art. 1.635 și următoarele din Codul civil?".

17. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare - Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

18. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 124/2014, reținând că nicio normă constituțională nu interzice acordarea de facilități fiscale unor categorii de contribuabili ori stabilirea condițiilor de acordare sau retragere a facilităților fiscale prevăzute în beneficiul unor contribuabili, în scopul unei bune desfășurări a politicii economice, fiscale și sociale a statului*1); chiar dacă statul este acționar majoritar la o societate de utilități publice, sursa de finanțare este proprie, ceea ce determină o justificare a diferenței de tratament juridic prin prisma faptului că finanțarea pentru cele două categorii de personal se asigură din surse diferite, care au la bază principii diferite.*2) Mai mult, Curtea a statuat*3) că aceia care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește cheltuielile bugetare.

*1) Decizia Curții Constituționale nr. 622 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 949 din 24 noiembrie 2006.

*2) Decizia Curții Constituționale nr. 760 din 5 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 23 februarie 2016.

*3) Decizia Curții Constituționale nr. 1.265 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011.

19. Pronunțându-se asupra constituționalității prevederilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, criticate din perspectiva încălcării art. 41 alin. (5) din Constituție, Curtea a reținut*4) că premiile și primele de vacanță nu constituie drepturi fundamentale, astfel că legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia prestațiilor sociale, potrivit căreia un stat poate introduce, suspenda sau elimina plata unor remunerații, prin intermediul unor modificări legislative (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza Kechko împotriva Ucrainei, paragraful 23).

*4) Decizia Curții Constituționale nr. 102 din 3 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 30 aprilie 2015.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

20. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea întrunește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

21. În privința regularității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi îndeplinite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului învestit să soluționeze cauza în ultimă instanță;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

22. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că toate aceste condiții de admisibilitate sunt îndeplinite.

23. Astfel, Curtea de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale este legal învestită cu soluționarea apelurilor în cauza în care s-a formulat sesizarea, judecând cauza în ultimă instanță, urmând a pronunța o hotărâre definitivă, potrivit dispozițiilor art. 96 pct. 2 și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

24. De dezlegarea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei, atâta vreme cât, în problema care interesează sesizarea pendinte, critica formulată prin apelul pârâtului vizează greșita aplicare a legii de către instanța de fond, potrivit căreia salarizarea în temeiul unei hotărâri interne emise de Consiliul fostei Comisii de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private ar determina excluderea beneficiarilor de la exonerarea de plata debitelor, reglementată prin Legea nr. 124/2014. Or, ceea ce se solicită a fi dezlegat prin sesizarea Curții de Apel București este tocmai modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 din perspectiva categoriei de personal din care face parte pârâtul.

25. Cât privește noutatea chestiunii de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reamintește că scopul sesizării cu pronunțarea unei hotărâri prealabile este acela de a preîntâmpina generarea unei jurisprudențe neunitare, ca urmare a unei interpretări și aplicări diferite a unei dispoziții legale. Or, din documentele depuse la dosar rezultă existența mai multor cauze soluționate la nivelul Curții de Apel București, în care au fost pronunțate soluții divergente, ceea ce, în speță, justifică utilizarea mecanismului prevăzut de

art. 519 din Codul procedură civilă.

26. În același timp, evaluarea noutății chestiunii de drept presupune, între altele, ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra acesteia și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare. Așa cum s-a menționat anterior (punctul 16 din prezenta decizie), instanța supremă a pronunțat deciziile nr. 33/2016 și nr. 13/2017, care conturează atât domeniul de aplicare a art. 1 din Legea nr. 124/2016, cât și efectele art. 33 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la modalitatea de recuperare a prejudiciului constatat de această autoritate. Chestiunea de drept de care depinde soluționarea cauzei nu se suprapune însă, în totalitate, cu aspectele soluționate prin deciziile amintite, astfel încât și această condiție de admisibilitate este îndeplinită.

Asupra fondului sesizării

27. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reține că problema de drept ce face obiectul sesizării presupune lămurirea a două aspecte: primul constând în a stabili dacă personalul fostei Comisii de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, actualmente Autoritatea de Supraveghere Financiară, era salarizat din venituri bugetare și al doilea - dacă personalul amintit intră sub incidența legii de amnistie fiscală, respectiv a Legii nr. 124/2014.

28. În ceea ce privește **primul aspect** se reține că din interpretarea coroborată a normelor de drept ce reglementează activitatea fostei Comisii de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private rezultă că personalul ce activa în instituția menționată nu era salarizat din fonduri bugetare.

29. În cursul anului 2012 salarizarea personalului s-a realizat în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2005.

30. Potrivit dispozițiilor art. 17 din actul normativ menționat:

"(1) Veniturile bugetului Comisiei se constituie din: a) taxe pentru autorizare și avizare; b) taxe de funcționare plătite lunar; c) venituri provenite din donații, publicații și din alte surse legale.

(2) Cheltuielile privind administrarea Comisiei sunt finanțate din veniturile constituite conform alin. (1).

(3) În situația în care veniturile constituite conform alin. (1) nu sunt suficiente, Comisia apelează la alte surse de finanțare, potrivit legii, pe baza aprobării prin hotărâre de către Consiliul Comisiei."

31. Potrivit dispozițiilor art. 31 din același act normativ: "Salarizarea președintelui, a vicepreședintelui, a directorului general și a personalului de specialitate al Comisiei se stabilește prin hotărâre a Consiliului."

32. Așadar, personalul fostei Comisii de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private era salarizat în temeiul unei legislații speciale, salariile nefiind acordate din bugetul de stat, ci stabilite prin hotărârea Consiliului Comisiei și plătite personalului angajat din fonduri proprii.

33. În ceea ce privește **cel de-al doilea aspect** ce trebuie rezolvat pentru a lămuri chestiunea de drept constând în a stabili dacă personalul amintit intră sub incidența legii de amnistie fiscală, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reține că enumerarea din lege nu include angajații salariați din venituri care nu derivă din sectorul bugetar.

34. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014: "Prezenta lege se aplică: a) personalului ale cărui venituri de natură salarială au fost stabilite în baza actelor normative privind salarizarea personalului din sectorul bugetar, aplicabile anterior intrării în vigoare a Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, respectiv în anul 2009, Legii nr. 339/2007 privind promovarea aplicării strategiilor de management de proiect la nivelul unităților administrativ-teritoriale județene și locale, cu modificările și completările ulterioare, Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul

bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare, Legii-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nr. 284/2010, cu modificările ulterioare, Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, cu modificările ulterioare, Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012, cu modificările ulterioare, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, aprobată prin Legea nr. 36/2014, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare".

35. În Decizia nr. 33/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea a unor chestiuni de drept a statuat incidental asupra domeniului de aplicare al art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014, arătându-se, în cuprinsul paragrafului 47:

"(...) urmare a evaluării contextului în care a fost adoptat acest act normativ și a scopului urmărit de legiuitor, se constată astfel că prevederile art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 nu au ca obiect de reglementare aplicarea în timp a dispozițiilor ce exonerează personalul bugetar de la obligația restituirii sumelor încasate necuvenit. Textul de lege invocat stabilește beneficiarii actului de clemență, împrejurare ce rezultă din sintagma utilizată de norma analizată. Intenția legiuitorului, atunci când a folosit această formulare «prezenta lege se aplică: a) personalului ale cărui venituri de natură salarială au fost stabilite în baza actelor normative privind salarizarea personalului din sectorul bugetar, aplicabile anterior intrării în vigoare (...)», a fost aceea de a stabili sfera subiecților de drept ce pot beneficia de amnistie, ca fiind categoria personalului din sectorul bugetar, pe care a identificat-o ca fiind compusă din persoanele cărora li se aplică «actele normative privind salarizarea personalului din sectorul bugetar», conform art. 1 lit. a) din legea evocată."

36. Așadar, asupra domeniului de aplicare al legii de amnistie fiscală s-a statuat în precedent, arătându-se că se aplică personalului ale cărui venituri de natură salarială au fost stabilite în baza actelor normative privind salarizarea personalului din sectorul bugetar.

37. Or, din enumerarea actelor normative ce fac obiectul art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 nu rezultă că este inclusă și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005, ceea ce înseamnă că personalul salarizat în baza acestui act normativ nu intră sub incidența legii.

38. Faptul că, în raportul său, Curtea de Conturi s-a referit la încălcarea dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 are, exclusiv în accepțiunea organului de control financiar, doar semnificația identificării normei de drept nerespectate de către angajator pentru acordarea unor drepturi de natură salarială necuvenite. Astfel, potrivit articolului menționat: "în anul 2013, autoritățile și instituțiile publice, indiferent de modul de finanțare, nu vor acorda premii și prime de vacanță"

39. Așadar, ordonanța amintită a avut scopul de a institui interdicția acordării unor premii și prime de vacanță, neavând rolul de a institui modalitatea de salarizare, care pentru personalul în speță era realizată la momentul respectiv în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2005.

40. În consecință, personalul care nu este salarizat în sectorul bugetar nu intră sub incidența art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014.

41. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 521, raportat la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 38.833/3/2015 și, în consecință, stabilește că:

Prevederile art. 1 lit. a) din Legea nr. 124/2014 privind unele măsuri referitoare la veniturile de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, se interpretează în sensul că nu intră sub incidența normei menționate personalul care, deși nesalarizat conform Legii nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, a primit drepturi de natură salarială considerate necuvenite, prin încălcarea dispozițiilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 29 mai 2017.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,

Elena Adriana Stamatescu